
Van Hulst door het leven als hoogleraar. Want in 1960 werd hij wetenschappelijk hoofdamtenaar aan de VU en in 1962 promoveerde hij aan diezelfde universiteit op een proefschrift over een katholiek pedagoog. Gerlof Verwey gaat in deze bundel in op dit proefschrift en het andere pedagogische werk van Van Hulst. Hij levert een doorwrocht artikel, dat nogal wat filosofische kennis veronderstelt. Ook Rosendaal en Van Haaften schrijven over het pedagogisch werk van Van Hulst. Kort na zijn promotie werd Van Hulst benoemd aan de nieuw opgerichte Faculteit der Sociale Wetenschappen voor de theoretische en historische pedagogiek. Het was het begin van een grote bloeiperiode van de pedagogiek aan de VU: Van Hulst trok volle collegezalen en gaf leiding aan een gestaag groeiende vakgroep. Bovendien verzorgde hij veel gastcolleges in het buitenland, sprak hij regelmatig op internationale congressen en er verscheen een aantal belangrijke publicaties van zijn hand. Kern van zijn pedagogisch streven was het zoeken naar een geesteswetenschappelijke pedagogiek in het licht van de Bijbelse openbaring. Het afscheid in 1976 was uniek. Zijn studenten hadden de Jaap Eden baan afgehuurd en Van Hulst, zijn vrouw en zijn kinderen werden in een arrenslee rond gereden.

Dit afscheid was een hoogtepunt en een keerpunt beide. Want tot zijn teleurstelling verdween God uit de collegezalen van de pedagogiek aan de VU, voor hem onbegrijpelijk en onaanvaardbaar, zo heet het in dit boek. God was voor zijn opvolgers een these die de wetenschap wel kan ontberen. Aan de VU werd derhalve getrouwd de ontwikkeling

naar een post-christelijke samenleving en cultuur gevolgd, religieus geïnspireerde wetenschap werd een gepasseerd station. Met zijn opvolgers verliep de omgang stroef. Ondanks zijn emeritaat bleef Van Hulst zich over de pedagogiek uiten, er volgden na 1976 nog talloze artikelen en boeken.

Wie deze bundel op zich in laat werken, komt inderdaad, zoals de auteurs, onder de indruk van de veelzijdigheid van deze mens. Maar is het een biografie, zoals gepretendeerd wordt? Daarvoor biedt dit boek te weinig. Er is geen aandacht voor huwelijk en gezinsleven, en ik las ik niets over kerkelijke betrokkenheid op latere leeftijd. Ook een ander element ontbreekt: een analyse van zijn kerkelijke gezindheid. Het valt bijvoorbeeld op dat Van Hulst in deze bundel niet positief over gereformeerden spreekt. H. Colijn, Gezina van der Molen, P.A. Diepenhorst en collega-directeur C. Tazelaar komen er niet goed vanaf. Hoe zit dat tussen Van Hulst en de gereformeerden? Heeft hij het aan de 'gereformeerde' VU uitgehouden? Voelde hij zich er thuis? Opvallend is ook het gemak waarmee voorbij wordt gegaan aan de pijn die Van Hulst voelt over de koers van zijn opvolgers. Hij was niet de enige, zoals bekend verondersteld mag worden. Hier hadden de auteurs toch echt wel om zich heen mogen kijken, dit gaat verder dan het ressentiment van een oud man wiens rol min of meer is uitgespeeld.

Voor een biografie is meer nodig, meen ik. Dat neemt niet weg dat de auteurs mooie bouwstenen hebben aangeleverd waar een toekomstige biograaf zijn winst mee kan doen. –